

Det er disse Forslag, jeg har tilladt mig at stille under Nr. 5 og 6, og som jeg altsaa tillader mig at anbefale fremfor det Forslag, som det ærede Udvalg har stillet under Nr. 10.

Jeg kommer nu til § 13, til hvilken Paragraph der jo er stillet nogle Forslag, dels af Udvalget, dels af forskellige ærede Medlemmer. Udvalgets Forslag under Nr. 11 hænger sammen med, hvad der alt tidligere er bleven vedtaget om Brevfort, og med Hensyn hertil frembyder der sig altsaa ingen Bøjskeligheder. — Derimod har jeg endeel mere Betænkelighed ved det Forslag, der er stillet under Nr. 12, og som hænger sammen med et Forslag, der er stillet af den ærede Landssthingsmand for Bornholm (Sonne) til denne Paragraph, idet nemlig den ærede Landssthingsmand har foreslaaet en Bestemmelse, som skulde vedtages tilligemed Udvalgets Forslag under Nr. 12, ved hvilke to Bestemmelser i Forening der da vilde blive bevirket, at der kom Francotvang paa alle Forsendelser fra Statsmyndigheder til Private. Der er nu for det Første opkastet Spørgsmaal om den pecuniære Betydning, som et saadant Forslags Vedtagelse kunde have. Jeg troer ikke, at den pecuniære Betydning lader sig oplyse, men jeg kan ikke betvivle, at den vilde være ikke ganske ringe. Hertil kommer, at jeg troer, det maa erkendes, at der ikke er tilstrækkelig Anledning for Staten til at hede Portofrihed for Forsendelser i Anledning af Anliggender, om hvilke en privat Mand udelukkende i sin egen Interesse forlanger et Brev; det forekommer mig principfærdigt. Jeg troer, man maa sige, at det er rimeligt og billigt mod Staten, at den private Mand, naar han begjærer Noget, som er i hans egen Interesse og ikke i Statens, da vederlægger Staten den Udgift, som den har havt med at give ham Svar paa hans Begjæring. Det forekommer mig at være Noget, som Billighed kræver, og naar det er fremhævet, at det var urigtigt, at man i saa Tilfælde kom til at betale dobbelt Porto, saa vil jeg gøre opmærksom paa, at det har man et fuldkommen sikkert Middel til at undgaae derved, at man sender et Frimærke med sit Andragende. Det er en Ting, der

ikke er ukjendt, men som endogsaa meget ofte benyttes i Statstjenesten, og hvorved altsaa denne Indvending ganske falder bort. Jeg kan ikke ansee det for rigtigt, at man her uden Videre paabyrder Statskassen en Udgift, som den hidtil har været fri for, og som der ikke er nogen egentlig principiel Grund til at paaføre den. Høflighed og Sigt kan der her slet ikke være Tale om; det er jo en Høflighed, at man faaer et Svar. Er det Vedkommendes Ret at faae et Svar, saa er Sagen en ganske anden, men er det kun en Høflighed, der vises. En ved at han faaer et Svar, saa behøver man ikke at strække denne saa vidt, at man ogsaa skulde betale derfor. — Den ærede Ordfører har meent, at den Stetning i Lovudkastet, at Breve til Private afgaae i Porto, forsaavidt de ikke alene angaae befalet Beretning eller afsættet Erklæring, er utydelig og uklar, men i saa Henseende troer jeg dog at kunne henvise til, at den har været tydelig og klar lige siden 1851, thi den staaer i den gjældende Lov om Postforsendelser, og dette Udtryk: „afgaae i Porto“ har altsaa allerede dengang været Lovsprog hos os og er anvendt, uden at der deraf er opstaaet nogen som helst Ulempe. Nu har det ærede Udvalg meent, at dette Spørgsmaal maaskee kunde staae her, saaledes at det egentligt blev overladt til den enkelte Embedsmands Discretion. Det er imidlertid Noget, som jeg har megen Tvivl om man kan gjøre, idet det nemlig, naar vi komme til at drøfte § 15, vil vise sig nødvendigt, at der er en Regel i saa Henseende; men dette ville vi jo imidlertid nærmere kunne betragte, naar vi komme til denne Paragraph. — Ved Paragraphens næstsidste Stykke har saavel det ærede Udvalg som en æret Forslagsstiller havt Betænkelighed. Det ærede 9de kongevalgte Medlem (Fischer) udviklede sine Betænkeligheder paa en Grundvold, som jeg ikke kan lade gjælde, idet han nemlig sagde, at, naar man frankerede et Brev, var det Meningen, at Modtageren ikke skulde betale Noget, og det vilde derfor være urigtigt, naar Postvæsenet opkrævede et Beløb hos Modtageren. Det maa dog Postvæsenet nødvendigviis gjøre i alle de Tilfælde, hvor den Vedkommende